

Libuše Šedinová



Paní Libuše Šedinová se narodila roku 1936 ve Vyškově. Vyrůstala ve velmi chudé rodině. Vyškov byl vojenským centrem, takže se tam žilo krutě. Když bylo město bombardováno Němci, vyhořela i tiskárna, kde pracoval otec paní Šedinové. Proto se do přestěhovali Podmokel za práci.

V osmi letech se stalo malé Libušce něco nevídaného. Unesla ji sedmnáctiletá dívka a ukrývali se v Brně. Dopadlo to ale dobře a Libušku našli po týdnu v jedné brněnské kavárně. Únoskyně za únos dostala 2,5 roku. Paní Šedinová sama říká, že díky téhle příhodě rychleji dospěla.

Po základní škole nastoupila na obchodní akademii, ale po chvíli si uvědomila, že to není pro ni. Přestoupila na průmyslovou školu s oborem spalovací motory. Představte si, že žena v této době dělá maturitu z diesellového motoru.

Ve volných chvílích vyskousěla několik adrenalinových sportů. Když jí nebylo ani 18 let, dala se na létání, pak na parašutismus a nakonec na potápění.

Po škole se dostala do Prahy, kde začala pracovat ve firmě TESLA Hloubětín a po pár letech se rozhodla přejít do firmy TELEKOM, kde opravovala rádia. Ve firmě s rádií pracovala až do svého důchodu.

Po smrti jejího manžela začala paní Šedinová studovat universitu 3. věku.

Mimo práv vystudovala i hospodářství a sociální dějiny, pedagogiku, psychologii, dokonce i archeologii a policejní akademii. To by asi zvládl jen málokdo.

Dnes paní Libuše Šedinová pomáhá nadaci Unicef tím, že šije hadrové panenky. Pyšnit se může skoro půl metru vysokou, ručně šitou panenkou.

Je nadále velmi aktivní, hodně cestuje a vše bere pozitivně. A její heslo? Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř.